

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput V. Quæ hactenus à nobis demo[n]strata sunt, expressiori autoritate confirmantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

sub umbra amabilis humanitatis ejus; sicut scriptum est: *Sub umbra illius quem desideraveram sedi, & fructus ejus dulcis gutturi meo?* At de his hæcenus.

Veruntamen præterire non possum, magnam contemplatricem S. Tereciam, eo loco quem infra laudabimus, conscientiæ suæ directorem expressissimis verbis admonere: ne viam aliam sectari velit, quantumvis se fortè inveiant in summo apice divinæ contemplationis: quoniam (ut subdit) *istâ pergitur viâ securè.*

C A P U T V.

Quæ hæcenus à nobis demonstrata sunt, expressiori auctoritate confirmantur.

JAm verò ut doctrinam traditam confirmemus exemplis documentisque Sanctorum, paucos duntaxat è multis seligam, & eos quidem quos alioqui constat, non tantùm eximiam virtute atq; excellenti sanctitate præditos, verùm etiam ad sublime quoddam contemplationis genus divinitus evectos fuisse.

§. I.

Quorundam sanctorum virorum eam in rem documenta & exempla.

ORDior à mellifluo S. Bernardo, qui in sua Cantici Cantorum explanatione, non uno loco id quod hic agimus tradit disertissimè. Nominatim autem sermone 43 ubi eum Sponsæ consilium ac prudentiam collaudasset, quæ dilectum suum ut fasciculum myrrhæ complexa, eundem inter ubera sua collocet, ut nimirum assiduè, tum in memoria, tum in ejus affectu commoretur; atque ad idem facien-

Serm. 43.
in Cant.

ciendum auditores suos graviter esset cohortatus: tum ijs seipsum etiam exemplo proponens: *Et ego, inquit, fratres, ab ineunte mea conversione, pro acervo meritorum, que mihi deesse sciebam, hunc mihi fasciculum colligare, & inter ubera mea collocare curavi, confectum ex omnibus anxietatibus & amaritudinibus Domini mei. Propterea hac mihi frequenter in ore, sicut vos scitis; hac semper in corde, sicut Deus scit; hac stylo meo admodum familiaria, sicut apparet: hac mea interim sublimior philosophia, scire IESUM & hunc crucifixum. Ecce hominem sanctissimum, non in suæ tantum conversionis initijs, sed jam virum perfectum & non semel expertum arcanas divinæ contemplationis delicias, Christi passionem assiduè in corde retinentem, & hanc suam esse sublimiorem Philosophiam ingenuè confitentem.*

Serm. 23.
& 74. in
Cant.

Chron. p. 1.
l. 1. c. 26.

Collat. 24.
apud 172.
dng.

Quid de Seraphico S. Francisco dicam? cujus omnem vitam exploratum est, in Iesu Christi crucifixi meditatione atque imitatione positam fuisse. Quâ etiam exercitatione ita tenebatur, ut diceret; tametsi ad extremum usque iudicij diem in vivis futurus esset, non aliam sibi à Christi Domini cruciatibus, lectionem, studium, commentationem futuram esse necessariam. Solebâtque proinde eos graviter reprehendere, qui aliorum abduci se sinerent; non enim aliter perveniri ad Deum; & nimium esse sibi præfidentes, qui per alias chimeras imaginationésve, se Deo dicerent intimè velle conjungi, nec tamen unquam à semetipsis recederent. Illud adjungens, quod instar effati esse debet in hac materia: *Quantò magis anima transformatur in Christum crucifixum, tantò magis transformatur in Deum excelsum & gloriosum.*

Quod equidem ipse experiendo didicerat; ex assidua utique Christi crucifixi contemplatione atque amore, ipsâ carne in Iesu crucifixi expressam similitudinem, & mente per ardores Seraphicos (quoad homini in vita mortali concessum

cessum est) in Deum excelsum & gloriosum transformatus. Iungamus parenti filium, Seraphico Seraphicum Bonaventuram: cuius de re proposita sententiam qui cognoscere voluerit, simulque ad idem cum illo studium vehementius accendi; is inter alios ejus tractatus, legat opusculum de hoc ipso argumento magna ex parte conscriptum, quod merito suo inscripsit, *Stimulum divini amoris*: ubi stylo simplici, sed divinis imbuto sensibus, ita circa Christum crucifixum occupatur, inhæret, afficitur, dolet, exultat, deliciatur; satis ut appareat, ex ejusdem sancti Doctoris sensu (quod etiam non semel disertis verbis exprimit) hoc etiam hominis perfecti assiduum studium atque occupationem esse debere, neque aliunde quam ex hoc fonte, sublimes sensus, amoris incendia, aliorumque sanctorum affectuum mirabiles excessus, petendos esse. Verum ex hoc sancti Doctoris opusculo, uti ad rem meam, & gustum præsertim faciente, complura nos in hunc nostrum tractatum, atque (ut arbitror) non sine operæ pretio derivabimus, variâsque ejus sententias, tanquam ignitos carbunculos, dictis nostris deinceps, nec verò parcè, inferemus.

Addatur & alter sanctus Franciscus, Indiarum scilicet Apostolus, quem eâ scimus usum fuisse consuetudine ac familiaritate cum Deo, adeoque intimâ atque jucundâ; ut etiam inter immensas curas multiplicésque labores disseminandi Evangelij, summâ oppleretur superfusæ animo celestis dulcedinis copiâ; & huic capiendæ cum par non esset mortale pectus, quasi cum Deo blandè exoptulans, sat esse, sat esse, diceret, eoque sisti deposceret torrentem exundantis voluptatis.

At hic tantus Vir (ut auctoris vitæ verba jam reddam) *maxima in Christi vitæ mortisque meditatione acquiescebat; satis gnarus ibi eximia omnis exempli documenta, in illustri posita monumento, intueri atque imitari licere. Hoc meditationis*

L. 4. c. 7.

nis

nis genus maximè salubre ac frugiferum, præcipuum utique exemplar Christiane vite, & ingens invitamentum divinae charitatis, impensè & complectebatur ipse, & alijs commendabat.

Omitto alios toto opere referendos. Nam hi quos protuli tanti videntur esse ponderis, ut eorum valeat auctoritas omnem de re præsentis dubitationem facilè tollere.

Ut sanè qui tantos tamque præclaros sanctæ contemplationis & divini amoris magistros, proprio sensu ductus, demissè sequi detrectaverit; verendum illi sit, ne in disciplina spiritus, totâ viâ (quod ajunt) aberret, & labore delusus supervacuo, eò quò contendit non perveniat, sed potius damna non levia, atque his majora etiam pericula incurrat.

§. 2.

Ex altero sexu petita eorundem confirmatio.

JAm finis non sit, si de altero sexu exempla proferre instituas sanctarum animarum, quæ utique omnes Christum crucifixum, veluti Sponsum amantissimum artè complexæ, vitam eo in studio ac meditatione posuère, atque per eam exercitationem, ad summam virtutis perfectionem, eamque cum Christo familiaritatem pervenerunt, ut propè fidem exuperent, quæ vel ipsæ de se, vel de ipsis alij scripserunt. Legat eam in rem, cui collibitum fuerit, vitas aut scripta Sanctarum Catharinæ Senensis ac Genuensis, SS. Gertrudis atque Mechtildis, SS. Brigittæ, Claræ, Lutgardis, Teresie, Angelæ, Magdalenæ de Pazzis, aliarumque complurium, è quibus nos, prout usus erit, varia deinde delibabimus.

Notetur interim tanquam speciminis aut primoris gustus gratiâ, palmare equidem B. Angelæ de Fulgino pronuntiatum: *Verè non est alia viâ Dei filijs reservata, quâ Deum invenire valeant, & inventum retinere, nisi viâ, & vita & mors*

Vit. c. 57.

Et mors istius Dei hominis passionati, quam consuevi dicere & asserere librum vitæ esse.

Cæterum, alijs prætermisiss, ad eam rem penitus profigandam iuvat hic proferre, quod de seipsa scribit illa Theodidacta S. Tereſia de Iesu, in vita sua cap. 22. ubi hoc argumentum tractans, multis & gravibus sanè deplorat, quòd lectione quorundam Doctorum de divina contemplatione scribentium, in eum errorem aliquando inducta sit, ut crederet: ei qui ad divinæ contemplationis puritatem aspires, excludendas esse ab animo omnes corporearum rerum imagines, etiam sanctissimæ Humanitatis Christi; quòd hæc quoque imago animam occupet & distrahat, impediâtque sublimiorem contemplationem. Quam viam si persecta esset, sibi persuasissimum esse ait, nunquam se ad eum statum, in quo tunc esset, fuisse perventuram.

Sub hæc autem exclamat: O Domine animæ meæ! Ô bonum meum, Iesu crucifixe: fierine potuisse, ut vel ad horam inducerem animum; posse te mihi, ne ad majus ali- quod bonum pervenirem, impedimento esse? Et unde hæc omnia mihi bona venerunt nisi de te? Subdit, magnū hunc esse errorem in via spirituali: eaque de causâ fieri, ut multæ animæ non proficiant, neque pertingant ad majorem spiritûs libertatem. In eo conatu subesse quandam elationem animi; dum nempe seipsam attollere contendit anima, quò à Domino non sublevatur.

Et verò post quantamvis exercitationem, & quamlibet vitæ severitatem, habendum esse loco sufficientis præmij, si vel Christus nos ad pedem suæ crucis cum S. Ioanne residere consenserit. Hanc legem à Deo constitutam esse, ut ejus dona per manus sacræ istius Humanitatis accipiamus, in qua sibi bene complacuit. Per hanc portam nobis intrandum esse, si ad ipsius Divinitatis arcanos sensus admitti percupiamus. Neque verò aliâ viâ ingressos Sanctos

Franciscum, Bernardum, Antonium Patavinum, Senensem Catharinam. Tandem homines nos esse, non Angelos: fulciendas esse cogitationes nostras per se fluxas & instabiles, & in tali aliqua tanquam basi stabiliendas: maximè inter tot curas, labores, dolores, & tædia humanæ vitæ. Neque laborandum nobis de divinis solatijs: concedat illa, negétve Deus, ut ut voluerit: nobis sat magnum sit, crucem amplecti. Equidem Dominum ac Redemptorem nostrum, omni solatio destitutum fuisse, & velut solum relictum in suis doloribus: verumtamen à nobis non esse absque ærumnarum consortio & communione relinquendum. Manum porriget, & altiùs nos sustollet ille, si volet: interim delectabit illum humilis hic noster de nobis sensus, quo cum S. Petro nos cognoscamus, divinâ ejus consuetudine, ac usu, longè indignissimos esse. Hæreat anima cum Magdalena ad pedes Christi, nec inde se moveat; quia cum fortis erit, Deus ducet illam in desertum.

Ait insuper: ad veram spiritûs paupertatem nunquam esse perventuram animam, quamdiu consolationem alibi quærit, quam in laboribus & afflictionibus propter eum, qui semper vixit crucifixus. Alioqui enim universâ brevi eadere, velut fundamento destituta.

Quòd si Deus animam quandoque assumat ad mysticæ unionis silentium, & ejus interiores facultates suspendat: tunc sponte suâ omnes intercedent aliarum rerum imagines, & felix equidem erit jactura. Ut verò quis tanquam ex destinato, omnem etiam sacræ Christi Humanitatis formam, ex animo suo nitatur excludere, id sanè non esse permittendum. Est enim id (quod ajunt) iter in aëre: periculûmque est, ne anima talem viam iniens, post gustatam aliquam interiorem dulcedinem, & sibi met reddita, exucca maneat atque arida, sicut lignum.

Hæc & multò plura Seraphica Tereſia eo loco. Quæ rursus in tractatu alio, quem inscripsit *Castellum animæ*, difertè confirmat grandem errorem esse, si quis negligat exercere se in conservanda præſentia sacrae Humanitatis Christi, & in recolendis mysterijs vitæ ac passionis ejus, tametsi multùm in spiritu profecerit. Sed jam tempus est, ut argumenti propositi, & susceptæ à nobis disputationis finem spectemus.

*Mans. 66
cap. 7.*

CAPUT VI.

Nonnulla ex dictis deducta, ad majorem rei à nobis propositæ explanationem.

EX his porrò quæ pro instituti nostri ratione paulò pluribus, pro rei autem dignitate nimis paucis, hucusque disputavimus, quædam desumi possunt, sive ascetica principia, sive antedictorum consuetudina, ad rei totius explanationem, & nonnullam quasi controversiæ compositionem, pertinentia. Quædam enim possumus aliter opinantibus concedere, dum & nobis id quod contendimus, quòdque satis apertè (ut existimo) evicimus, ipsi concedere ne graventur.

§. I.

Duo quædam ultrò concessa, neque assertioni à nobis politæ repugnantia.

Primum: Id quod tradunt Theologiæ mysticæ Doctores; animæ scilicet ad intimam Divinitatis contemplationem & mysticam unionem admissæ, relinquendas esse omnes sanctas cogitationes & imagines, etiam sacrae Humanitatis Christi; ex eorum sensu duntaxat intelligi, atque à nobis quoque concedi, de actu ipso seu tempore talis contem-